

"ŽIVOT SE NEVRACÍ
JAKO PROŠLÉ POTRAVINY."

ĎÁBEL

———— DANIEL KRÁSNÝ ————

Když farář Tichý spatřil poprvé d'ábla, štípal právě před chalupou dříví. Ten večer napadl první sníh a oheň v domě vítal přicházející zimu skomíráním. Ve světnici bylo lezavé chladno, a ačkoliv byl Tichý zásoben hromádkou nasekaných polen, rozhodl se ještě za podvečeru pár dalších vyrobit. Na sobě měl dva pletené svetry a své nejteplejší manšestrové kalhoty. Přesto byla jeho kůže studená jako kuchyňská plotna.

Každé máchnutí sekerou doprovázel hlasitým popotažením nosu a několikrát si odplivnul. Dobře věděl, že takové chování se u svatého muže nesluší, ale vyjadřoval jím svůj vztek z vytrvale padajících sněhových vloček. Doufal, že ho fyzický pohyb alespoň trochu zahřeje. S každým kouskem dubového polena mu však byla stále větší zima.

A potom ho uviděl.

V tu dobu samozřejmě ještě netušil, že je to samotný Ďábel.

Na druhé straně ulice, tam kde bydlela Machalovic rodina a o barák vedle vdova Voláková, kráčela po chodníku mohutná lidská postava. Slabé vesnické lampy neslavně rozháněly večerní šero a farář Tichý tak zpoza plotu musil mhouřit oči. Těžko říct, zda ho víc upoutala velikost toho muže anebo zvláštní nepřirozenost jeho kroku. Tichého ihned napadlo, že ten neznámý chodec zřejmě nosí příliš velké boty a proto je nucen se v poprašku sněhu šourat. Ohromná mužská šije napínala béžové plátěné sako a obdobně zbarvené kalhoty byly oproti dlouhým nohám o tři, možná čtyři čísla kratší. Obličej muži zakrývala krempa klobouku a ve svitu pouličního osvětlení tak Tichý viděl jen hladce oholenou tvář. Kolem krku měl ovázaný rudý šátek, který se pod lampami líbivě blýskal. Byl si jistý, že tohohle halamu v nepadnoucím oblečení jaktěživ neviděl.

Farář Tichý držel sekeru nad hlavou připraven máchnout do pečlivě připraveného kusu dřeva na špalku. Namísto znělého seknutí však nástroj neslyšně odložil a špinavou dlaní si ze špičky nosu otřel kapky ledového potu. V jeho šedých kudrnách se rozpouštěly sněhové vločky a převlečené za vodu mu ztékaly po tváři. Ďábel zmizel faráři z výhledu, aniž by se s ním střetl pohledem. V krátkých kalhotách a velkých botách pokračoval ulicí a hustý sníh ho doprovázel jako nebeská eskorta.

Až po několika výdeších se Tichý rozhodnul otevřít branku své chalupy. Toužil znovu spatřit tu obrovskou siluetu a prahnul po zjištění, kam měl neznámý muž v tuto večerní hodinu namířeno. Žel ulice byla klidná a vylidněná, jako tomu bylo v těch hodinách v Tisu zvykem. Po večerním vetřelci v nehodícím se šatu nebylo památky a Tichý nechápavě hleděl do ústí podřimující ulice. Ačkoliv nemohlo být méně než jeden nad nulou, pravidelnou symfonií rozezněly Tichého drkotající čelisti. Vrstva čerstvého sněhu na chodníku, po němž před chvílí kráčel neznámý hromotluk, byla panensky neporušená.

S hromádkou nasbíraného dříví v košíku se farář vrátil do světnice své chalupy. V krbu plápolal malý, ale zřetelný plamen. Borové šišky pod nápořem ohně rytmicky praskaly jako kastaněty. Přiložil několik polínek a zasednul do nepohodlné židle přímo u ohniště. Mokrá tvář se mu zanedlouho vysušila, tělo měl i nadále nepřirozeně ledové.

Po dvou půllitrech hořkých černých čajů s rumem zalehnul farář Tichý do své postele a přikryl se dvěma péřovými přikrývkami. Ač bylo v místnosti přetopeno, nadále vdechoval nepřijemný studený vzduch a bolestivě polykal.

Spal s otevřenýma očima.

Druhý den ráno stál farář Tichý v kostelní sakristii a hleděl do šatní skříně. Pokoj byl provoněn umělou vanilkou z odpuzovače molů a mísil se s pachem vlhkých zdí. Farář však necítil nic. Probudil se s odpornou rýmou.

Noc probděl ve svých dvou svetrech, jednom červeném a druhým kdysi bílým. Šedé manšestráky nebyly pohodlné a zablácené tenisky už vůbec ne. Ráno mu byla příliš velká zima, než aby se osprchoval a převléknul. Nyní znechuceně hleděl na svoji kněžskou albu a humerál, a přemýšlel, jestli by dnešní bohoslužbu nezvládnul i ve svých svetrech. Snažil se vysmrkat do kapesníku velkého jako požárnická plachta. Neúspěšně.

Zrovna když se pokoušel zahnat chlad douškem meruňkové pálenky, zaslechnul zpoza sakristie kroky doprovázené hlasitým táhlým vzlykotem: „Pane farář,“ ozvalo se kdesi z lodi kostela a zoufalost ženského altu byla provázena nepřijemnou fistulkou. Tichý měl od rána zalehnuté uši, a přesto jej bodavost toho volání udeřila přímo do spánků. Odplivnul si a zavrhnul myšlenku zamknout dveře místnosti a hrát si na mrtvého brouka.

„Pane farář,“ ozvalo se hlasitěji za doprovodu nedočkavého bušení na dveře sakristie. Za dveřmi stála paní Horká. Zavalitá stará paní, jejíž postava připomínala růžový indiánek z cukrárny. Pod dlouhým zimním kabátem měla pouze pyžamo a v rozcuchaných světlých vlasech spočívalo sněhové hnízdo. Farář Tichý otevřel dveře a paní Horká se očima rudýma od pláče zadívala na dvojitou porci jeho svetrů.

„Pane faráři, náš táta!“ řekla jen, popadla Tichého za rukáv a vedla jej pryč z kostela. Farář neměl sílu na rozhovor a tak si jen obléknul starou koženou bundu a na krk pověsil dřevěný růženec. V bezprostřední blízkosti paní Horké děkoval Bohu za svoji dočasnou ztrátu čichu.

Litoval, že si více nepřihnul.

Paní Horká bydlela se svým mužem sotva minutu od kostela. V Tisu byly ostatně minutu od kostela veškeré domy. Manželé Horcí byli velice zbožní a velice staří. Paní Horká chodívala alespoň jednou do týdne ke zpovědi, avšak farář Tichý si z jejich lítostí pamatoval pouze její nakyslý zápach. Když se nyní blížil k jejímu domu, doufal, že se ucpanému nosu neříká ucpaný pro nic za nic.

„Šla jsem si večer lehnout a táta ještě seděl u televize,“ štkala Horká, když s farářem kráčeli po zápraží. Poslouchal ji jen zpola. Znechuceně sledoval, o kolik je její chalupa větší než ta jeho a oprašoval si sních z vlasů a ramen. Do tenisek se mu dostala voda. Jeho již dávno promrzlým prstům na nohou to ale bylo jedno.

„Ráno jsem vstala a pořád tam seděl.“

Farář Tichý se v domě manželů Horkých nezul. Vstupní síň byla vyhrátá, ale jeho tělo od včerejšího večera teplo ignorovalo. U věšáku na kabáty visely dva mahagonové krucifixy. Nad dveřmi do místnosti vítal příchozí cár látky s vyšitým nápisem: *Neříkej Bohu, jak velký je tvůj problém. Pověz problému, jak velký je tvůj Bůh.* Obvykle se Tichému líbilo cokoliv křesťanského. Dnes mu ale bylo nekřesťansky zle.

Thustá paní Horká ho zavedla do obývacího pokoje. Tichý si pomyslel, že i její ohavný okrový koberec je o třídu lepší, než ten jeho, upatlaný od rajčatových špaget.

Zprvu mu na celé scéně nepřišlo nic zvláštního. Televize byla zapnutá a běžel v ní kriminální seriál. V osm hodin ráno vcelku obvyklá rutina. Naproti obrazovce seděl v pozoru pan Horký. Na rozdíl od své zavalité choti drobný stařík s pleší plnou vrásek a pigmentových skvrn. Jeho strnulost byla nepřirozená. Paní Horká poskočila k televiznímu křeslu a vypadala přitom jako obrovská dortová želatina: „Je mrtvý, pane faráři,“ zavzlykala a ječivou fistulí znovu zabodla cepíny do spánků faráře Tichého.

Pan Horký byl doopravdy mrtvý. Podle bledé tváře přestal dýchat již před několika hodinami. Farář nejprve stisknul svůj růženec a následně se pokřížoval. Potom si teprve všimnul něčeho zvláštně známého. Nebožtík byl oblečen do béžového plátěného saka se stejně zbarvenými kalhotami. Kolem krku měl ovázaný rudý lesklý šátek. Ač nemohl vestoje měřit více, než sto šedesát centimetrů, měl nadprůměrně dlouhá chodidla. Jeho huňaté ponožky vypadaly hřejivě. Farář Tichý v duchu zalitoval, že sám podobné teplé ponožky nevlastní.

Vzpomínky na Ďábla kráčejícího noční ulicí měl sice farář zaslepené probdělou nocí, avšak jeho šat poznal okamžitě. Vybavil si jeho šíji, pod jejíž mohutností malé béžové sako téměř praskalo. Dlouhé nohy, na nichž oblekové kalhoty působily tříčtvrtečně. A hlavně ten rudý, snad asijský šátek, blýskající se pod chabým svitem pouliční lampy. Marně pátral po

souvislosti, zatímco mu čelo pokryla ledová rosa nejistoty. Co dělaly šaty nebohého pana Horkého na těle toho halamy? Farářův mozek nedokázal pro utlumení přemýšlet. Pláč a další podivně dáivé zvuky paní Horké mu ubíraly i ty poslední zbytky energie.

Muž se již nedal oživit. Jeho obličej měl barvu oloupaného jablka. Na televizi se již nedíval pan Horký, nýbrž pouhá tělesná schránka. Jeho duši včera kamsi odnesl dvoumetrový neznámý muž.

Potřeboval jít pryč.

„Najděte svůj oddací list,“ konstatoval suše farář. „Občanský průkaz snad máte u sebe. V dnešní době by bylo pošetilé nezažádat si o vdovský důchod.“ Pravidl a položil přitom oněmělé dámě ruku na rameno. Ve vstupní chodbě visel na věšáku modrý klobouk s širokou krempou a u zrcadla se usmívaly boty pana Horkého. Byly to přinejmenším šestačtyřicítky.

Farář Tichý bez ohlednutí odkráčel z chalupy.

Hlenovým plivancem narušil tenkou sněhovou příkrývku.

Brzy nato zavřel kostel a odešel domů.

Světlice jeho chalupy voněla teplem. Zásobárny léků se v domácnosti pana Tichého omezovaly na instantní polévky, sušenou zeleninu a sáčky s váženým čajem. Farář nevěřil na moderní medicínu a kurýroval se zásadně horkou vodou a alkoholem. To odpoledne mu však nepomohla ani slepičí, ani vizovická.

Ležel zabalen do těžkých dučen. Přes své dva svetry si přehodil ještě starý pletený kardigan. Jeho tělo bylo vychlazené jako pivo. Polévka i slivovice příjemně hřály v ústech, ale na tělesnou teplotu jakoby neměly vliv. Přál si alespoň cítit slastnou vůni pálených ringlí, avšak silná rýma byla proti. V televizi vysílali telenovelu, ve které byli všichni herci opálení jako od ohníčku. Ten spokojeně plápolal ve farářově krbu.

Byl příšerně ospalý, avšak bolest hlavy mu spánek odmítala dopřát. Když na něj přišla malá potřeba, dokonce chvíli uvažoval, že se záměrně počůrá. Představa teplé moči stékající po jeho ledových stehnech mu totiž nepřipadala nijak nepříjemná.

Ranní výlet do domu paní Horké se pro něj stal mlhavou vzpomínkou ve spárech otupělosti a nepřítomnosti. Tu záhadu s nebožtíkovým šatem přiřknul své nemocné fantazii. Bylo mu to vlastně jedno. Jediné po čem prahнул, bylo zdraví a bavorský guláš s pořádně velkými kolečky bílé cibule.

A pak Ďábel zaťukal na dveře.

Bylo to trojí ostré zaklepaní. Nesprosté, ale rázné a významné.

Zaklepaní, které nešlo přechodit mlčením.

Farář se vypoťácel z postele s lehkostí postřeleného lenochoda. Peřinu si přes sebe přehodil jako kuchyňskou zástěru. Vedle ohniště stála zmenšující se zásoba dřevěných polínek. Faráři se dělalo tuplované nevolno z představy, že by musil jít ven pro nové.

Otevřel dveře a za nimi stál on.

Snědý mladý muž s výrazným zádočným svalstvem a gymnastickými nohama. Tváři dominovala špičatá brada, která na Faráře mířila jako šipka. Malé oči měly nevýraznou barvu, nos i krátké kaštanové vlasy byly úplně obyčejné. Tichého tak spíše zaujalo nezvyklé mužovo oblečení, které k jeho upraveným vlasům a oholené tváři nesesedělo. Stará zimní bunda i děravé džínsy připomínaly šat chudáka.

„Mohu dál?“ pravil Ďábel, aniž by hnul jediným obličejovým svalem.

„Ne,“ podrážděně odvětil Tichý a zabouchnul dveře. Zima zvenčí se stačila proplížit dovnitř a štípnout ho do čela. Na peřině se mu rozplynulo několik sněhových vloček, které ledový vítr zavál přes práh. Znechuceně si odfrknul a vrátil se zpátky do světnice. Ďábel v umolousaném oblečení však seděl na židli u televize a sledoval argentinský seriál.

„To od vás nebylo příliš milé,“ otočil se a tvář mu zoranžověla odrazem plamenů. „Na svatého muže.“

„Kdo jste?“ ptal se Tichý a odložil peřinu. Byl příliš oslabený na to, aby měl strach.

„Kdo já jsem,“ zasmál se Ďábel zvonivě, aniž by odvrátil tvář od neslyšného dialogu Julia a Kachorry. „Doufal jsem, že zrovna vy byste mě mohl znát. Starý pan Horký se na mě dokonce i pěkně obléknul. To se o vás s těma vašimi svetry zrovna říct nedá.“

Teprve přímá narážka na šaty nebožtíka Horkého utřídila Tichému hlasité myšlenky. Jak jen mohl zapomenout? Ta klátivá mohutná postava z včerejší noci, v krátkých kalhotách a botách velkých jako mrakodrap. Co je to za muže? A jak se vlastně dostal dovnitř? Je to snad...? Je možné aby, to byl...?

„Satan?“ dokončil Tichý své myšlenky tichým hlesnutím.

Ďábel se rozesmál. Nikoliv zvonivě a zlověstně, jako v těch starých pohádkách, kde všechno podivně šumí. Tak nějak lidsky a od srdce.

„Pan Horký mi včera udělal kávu. Chutnala po rzi, ale příjemně zahřála. Víte, co mi povídal? Že o mé přítomnosti už věděl několik dní. Prý nacházel moji siluetu kamkoliv se zahleděl. V prasklinách na zdi, v čajových sáčkích, skvrnách na koberci, ve stínech, v knihách i v záhybech paruky vlastní manželky. Kéž by každý jedinec přijímal svůj skon tak pokorně jako on.“

Televize se sama od sebe vypnula. Obyčejná tvář nezvyklého hosta byla díky odrazu ohně oranžová jako vyleštěný kalcit.

Tichý ulehнул do postele a duchnou se přikryl až po bradu. Jako kdyby v jeho světnici žádný muž neseděl a na stěně za komodou nedělala jeho hranatá hlava groteskně velký stín.

„Pátého osmý dva tisíce tři. Den vašeho největšího hříchu,“ pravil Ďábel suše. „Pamatujete si naň?“

Faráři stékaly po čele krůpěje ledového potu. Chtěl se zamyslet. Toužil reagovat na Satanovu otázku, avšak nedokázal si vzpomenout jaký je vlastně rok. Dvanáct nebo třináct? Co se stalo před deseti lety? Ústa se chtěla vyslovit, avšak připomínala kapra obecného.

„Chápu, že je to pro vás obtížné,“ zasmál se znovu upřímně Satan. Na konferenčním stolku byly v dóze postarší změkklé preclíčky. Ďábel si jeden z nich vzal a líně jej převaloval na jazyku. „Prazvláštní život,“ pokračoval. „Je vám osmapadesát a jste farář. Svedl jste osmadvacet žen. Rád klejete a pijete alkohol. Tři překapávané kávy denně. Vysmíváte se problémům lidí, kteří vám věří, a u zpovědi si rád pospíte.“ Ďábel vyplivnul preclík do ruky a vložil ho do mísy k ostatním. „Doopravdy neobvyklé způsoby pro někoho, kdo nosí albu.“

„Co se stalo pátého osmý?“ odvrátil Tichý, ale ve skutečnosti to znělo jako *costaotýhosmý*.

„Že si na to nevzpomínáte je teprve nějaká odpornost, vy Lazare.“

Pod hroudou svetrů a peřin kdesi leželo chladné tělo farářovo. Nehýbalo se, ale naslouchalo jako pokorný pes.

„Hasičská podívaná. Hadice se po drnovitém fotbalovém trávníku plazily jako užovky. Všude tekla zteplalá voda a studené pivo,“ pravil Ďábel teatrálně, zavřel oči a zhluboka se nadechnul. „Jak ohromně tam voněly lípy a grilované vepřové. Seděl jste na plastické židli u stolu pro tři. Před sluncem vás chránila krempa vašeho širáku. Lidi vás zdravili ‘dobrý den, pane faráři’. Vy jste se na ně usmíval a přitom přemýšlel, jak zatraceně vás ten den škrtí trenky.“

Ďábel se otočil k peřinové hroudě:

„Nechcete pokračovat?“

V přespříliš vyhráté světnici však panovalo bezhlasí.

„Objekt vašeho zájmu: Miriam Voláková. Toho času pětáctýřicet let. Její manžel Marcel byl tou dobou už tři roky po smrti. Z jeho skonu vás ale neviním, byl to ožrala. Ten den pomáhala Miriam s roznášením piv. Najednou nosila i deset ušatých půllitrů a pěna z těch víc nakloněných jí stékala po rukou a pak na zem. Velmi vitální a velmi citlivá, tahle dáma. Z manželovy ztráty se dostávala dlouho, ale nakonec se jí to povedlo. Dokonce začala uvažovat nad hledáním nového partnera. To jste pochopitelně věděl. Ostatně vám to řekla ten samý den kolem půl deváté ráno ve zpovědnici.“

Tichý nedutal. Miriam vypátral v paměti bez větších snah, leč nedokázal si vzpomenout, čím se v ten zmiňovaný den provinil. Nevzpomínal si, že by kdy seděl na požárnícké zábavě a jen tak chlemtal pivo. Raději se osvěžoval slivovicí.

Ďábel si dlaní uhladil pěšinku svých vlasů, labužnický si vychutnal miniaturní preclík a pokračoval.

„Díval jste se zálibně na Miriam a objednával si metry piv, jen abyste si ji mohl prohlédnout zblízka. Pokaždé když přišla, sčítal jste vrásky v její tváři. Po pátém püllitru jste se ujistil, že jich příliš není. Přímo perfektní partie. Zachovalá, nezadaná a vůči vám plně důvěřivá. S šestým pivem jste s ní prohodil pár nezávazných slov. Se sedmým jste ji lascivně chytil za ruku a s osmým ji pak vyzval ke společné účasti na balónkové soutěži o košík kosmetiky Dermakol. Moc si ho přála, vzpomínáte?“

Tichý si moc toužil odplivnout, ale nedokázal otevřít ústa. Nepamatoval si požárníckou slavnost. Zmínka o balónkové soutěži v něm však vyvolala jakousi starou vidinu. Desítka párů, trávník mokrý jako priessnitzův obklad, a hulvátský moderátor s ošlapanými konci nohavic džínsů, co neustále něco vyřvával. Ohavné vedro, uši zalehnuté z kapelnického kolovrátku a tělo oslabené množstvím komářích kousanců. Nedokázal si vybavit, co se tam tehdy odehrálo. Představa slunného počasí mu však byla nadmíru příjemná.

Ďábel nadále seděl na židli u televize a pohodlně si přehazoval nohu přes nohu.

„Krásná to soutěž. Romantická písnička, taneční páry k sobě opřené čely, držící svými hlavami šňůry od heliových balonků. Kterému páru vydržel balonek v sevření nejdéle, dostal kosmetický balíček. No není to nádherné? Opilí muži byli přemluveni k účasti svými manželkami a překonávali při tanci spánek. Vy jste s Miriam překonával jinou překážku.“

V tom si promrzlý farář ležící pod hroudou duchen vzpomněl. Miriam Volákové skoro až nelidsky páchlo z úst! I nyní na něj doléhala útrpnost té situace. Opírali se o sebe čely, drželi mezi nimi ten zpropadený balonek s texturou smějícího se obličejce. Její tvář vypadala takto zblízka mladě. Ústní zápach však připomínal myší trus.

„Víte, co jste jí tehdy způsobil?“ zeptal se Ďábel spíše řečnický. „Právě překonala těžké životní období. Chtěla si najít partnera. A vám důvěřovala téměř bezmezně. Řekl jste jí doslova ‘pardon, paní Miriam, ale příšerně vám táhne z huby’. Rozlepil jste čelní spojení a nechal ten nevinný růžový balonek stoupat vstříc slunci. Dívala se na vaše záda. Plakala. Od té doby si už muže nenašla a ani si ho nenajde.“

Ďábel domluvil a světnici se znovu linul jen praskot dubového dřeva. Farář Tichý překonal obtížný tělesný chlad a odkopal se ze zajetí peřin. Manšestrové kalhoty i spodní z dvojice svetřů byly promočeny ledovým potem. Ďábel již neseseděl u dózy s preclíčky.

Jediným lusknutím prstů se přesunul přímo před farářem obsazenou postel. Jeho opálená tvář a brilantinou upravené vlasy tvořili s unaveným zevnějškem Tichého propastný kontrast.

Něco se změnilo i v Ďáblových očích.

Už nevyhlížely pobaveně.

Nemocný farář překonal bolesti a vstal.

Postavil se tváří v tvář tomu zdravému muži v nepadnoucím oděvu:

„To má být ono? Můj největší hřích? Dokonce to nebyla ani lež,“ vysoukal ze sebe. Při posledním slovu se však podvolil záchvatu dusivého kašle. Ďábel se neusmíval. Jeho tón však nadále zněl pobaveně:

„Vy lidé lži tak přeceňujete. Spokojený život se přece dá prožít i v obrovské lži. Klejete, pijete alkohol a spíte na bohoslužbách. Koho to zajímá? To vy sami jste si na Zemi nastavili tahle pravidla. Co je vhodné a co nevhodné. Ničíte si zdraví kořalkou a polévkami z prášku. Souložíte s lidmi, co neznáte. Malujete sousedovi na plot velká bílá prasata. Lžete, abyste se vyhnuli povinností. Všichni ti lidé, co se k vám chodí zpovídat. Rozprávějí o činech, o kterých jim někdo řekl, že jsou hříšné. Ustrašeně si odpírají kus hovězího, zatímco mě zajímají zbytky. Ohavnosti, které páchají, aniž by si je uvědomili. Ty drobné střípky lidského egocentrismu.“

Domluvil.

Ohromná silueta Ďáblova se pak rozprostřela po celé světnici. Krbové plameny byly v tu ránu dvojnásobné a Tichému přestala být zima. Neviděl nic, než hluboké černé oči svého tajemného společníka a skrze otupující rýmu ucítil známý odér. Ač domem ve skutečnosti vonělo dřevo a hřebíček, zaplavil faráře Tichého intenzivní zápach pokročilé parodontitidy.

Druhý den ráno se vesnicí proháněl chlad. Zakusoval se do pálených tašek chalup a páčil do tváří. Klidným bezvětřím se líně vznášely sněhové vločky. Nahoru a zase dolů. Jakoby se jim v ulicích vesnice líbilo a tak se nechtěly připojit k poprašku, který přes noc zasypal chodníky i silnice.

Sníh číslo dvě.

Šouravým krokem prorážela bílou pokrývkou paní Horká. Sháněla faráře. Kostel byl v obvyklou dobu zamčený a ona přitom tolik toužila po zpovědi. Byla zabalena do svého nejteplejšího oděvního kompletu a na hlavě měla pletený kulich. Její tvář byla růžová jako turmalín. Mířila k domu pana Tichého.

Umolousaný papírek v sevření její levé ruky skýtal několik bodů. Věci, ze kterých se chtěla vypovídat. Hříchy jejího manželského života. Třeba o té krátké aférce s neznámým

vojákem v kuchyni kulturního domu v Grešlovém Mýtě. To jak vysedávala dlouhé hodiny ve vnitrobloku panelového domu a rozvítě o svém muži klevetila s přítelkyněmi. To jí mohlo být tak dvaadvacát. Její líce ještě vypadaly žensky a břišní faldy nepřipomínaly krtkův dort.

A pak spatřila neznámou siluetu.

Druhým sněhem, jen kousek od farářova domu, kráčel vysoký snědý muž s výraznou šíjí a zádočným svalstvem. Před mrazem se chránil jen dvěma huňatými svetry. Jedním rudým a druhým kdysi bílým. Hnědé manšestrové kalhoty potřebovaly vyprat. Špinavé sportovní boty potřebovaly vyhodit.

Nemohl od ní být blíže než šedesát stop a přesto jí cosi přinutilo zastavit. Snad zvláštní váhavost jeho kroku či neznámost té postavy. Možná to byla jeho zvláštní aura, jež jako kdyby odpuzovala sněhové vločky. Kráčel z vesnice pryč. Neohlížel se.

Rázem přišly paní Horké její problémy, úhledně shrnuté na malém nazelenalém papírku, neuvěřitelně malicherné. Co se stalo, nemůže se odestát, koneckonců. Životy se nevrací jako prošlé potraviny. Poslední vydechnutí je věčné.

Zahřála si dlaně dlouhým výdechem a zmačkala svůj papírek s hříchy.

Nebude přeci říkat Bohu, jak velké jsou její problémy.

Poví problémům, jak velký je její Bůh.